

КАРЛ МАЙ

СИНОВЕТЕ НА УПСАРОКА

Превод от немски: Веселин Радков, 1979

chitanka.info

1.

ЕДНА ИНДИАНСКА МАЙКА

След като бяхме гостували известно време на нашите приятели, шошоните, техният вожд ни изпрати до мястото, където Гусбери Крийк се вливаше в Бигхорн Ривър. Тук шошоните трябваше да се върнат, защото по онова време отвъд Бигхорн Ривър започваше територията на упсароките, индианците врани, които бяха смъртни врагове на шошоните. След като се разделихме с тях, ние продължихме пътя си в източна посока между Но Ууд Крийк и Но Уотър Крийк, защото целта ни беше да стигнем до Паудър Ривър и до Блек Хилс, като минем през Бигхорн Маунтенз.

Бяхме всичко на всичко четирима души: Винету, веселият Дик Хамердул, неговият мълчалив приятел Пит Холбърз и аз.

Тежкият терен правеше пътя ни твърде неприятен. Но по-големи затруднения представляваха за нас индианците, които можеха да се превърнат при дадени обстоятелства и в сериозна опасност. Северно от посоката, в която яздехме, се простираха ловните полета на враждебно настроените към нас упсароки, а сиуоглала се бяха придвижили чак до разположената южно от нас планина Ретълснейк Рейндж; те бяха наши стари противници, които хранеха към нас непримирима омраза, въпреки че никога не им бяхме давали никакъв непосредствен повод за това. И така ние се намирахме между две племена, с които трябваше да избягваме по възможност всяка среща. Опасността в нашето положение се увеличаваше и от факта, че двете племена враждуваха помежду си жестоко и непрекъснато. Тъкмо това придвижване на сиуоглала до планините Ретълснейк ни предупреждаваше да бъдем безкрайно внимателни, защото те бяха предприели този поход най-вероятно с враждебни намерения към упсароките. Ако нападението им последваше, докато се намирахме още в този район, лесно можехме да попаднем между чукай наковалнята и да бъдем „очукани“.

Още не се бяхме отдалечили твърде много от Бигхорн Ривър, когато видяхме поток, който се вливаше в тази река. Тръгнахме срещу

течението му и се озовахме на едно място, където тревата беше изпогазена в диаметър от около петдесет метра.

— Това пък какво е? — попита Дик Хамердул. — Струва ми се, че някой е лагер увал тук. Не си ли на това мнение, Пит Холбърз, старий Куне?

— Щом ти мислиш, че някой е лагерувал тука, то аз нямам нищо против, скъпи Дик.

— Да, така мисля и ще трябва да слезем от конете, за да поразгледаме тези следи. Може би ще ни се удаде да разберем какви хора са били тук.

Винету и аз скочихме на земята, за да огледаме мястото. Дик и Пит ни помагаха. Дълго време усилията ни бяха напразни, докато Винету с едно високо „уф“ ни даде да разберем, че е открил нещо. Приблжихме се до него. Той ни посочи на земята малка, едва забележима капка синя боя. Но тази невзрачна капчица говореше ясно на него и на мене, кой е бил на това място.

— Хмм, синя боя — промърмори Дик Хамердул. — Значи тук са седели индианци, които са се мазали с бои, употребявани при боен поход. Но само тази боя е недостатъчна, за да разберем от кое племе са били те.

— Не е ли достатъчна? — попитах аз. — Има тъмни, средни и светли бойни цветове. Към тъмните спадат черно и синьо, към средните — зелено и червено, а към светлите — бяло и синьо. И така, ние знаем вече, че тук са лагерували воители от племето упсароки.

— Уел^[1]! Така е. Трябва да съм глупава личност, щом това не ми дойде наум. Не мислиш ли и ти така, Пит Холбърз, старий Куне?

— Всеки човек познава себе си най-добре и ако мислиш, че си глупав, то и през ума не ми минава, да ти противореча, скъпи Дик — отвърна дългият Пит.

— Охо! Нямах това предвид! Нямам по-малко пипе в главата си, отколкото ти. Запомни това! Но човек не може да бъде всезнаещ, нали, мистър Четърхенд?

Аз се обадох: — Наистина не може да бъде всезнаещ, но в този случай не е трудно да се стигне до правилното заключение, а животът в Дивия Запад често може да зависи от едно правилно заключение.

— Признавам, така е! Но засега не знаем нищо друго, освен към кое племе принадлежат червенокожите.

— Така ли смяташ, старий Хамердул?

Дик поклати глава и погледна въпросително Винету. Винету не обичаше дългите разговори и ме остави да продължа: — Първо, имаме си работа не с неколцина разузнавачи, а с по-голяма група индианци, чийто брой е около двеста души, както се вижда от тези следи. Конете им са били сигурно някъде наблизо. Не се забелязват следи от конските копита наоколо, защото тревата междувременно се е изправила. Но понеже тук, където са лагерували индианците, тя е все още изпотъпкана, смятам, че упсароките са били на това място не последната нощ, а по-предишната нощ. Тъй като ловните им полета са на север, то те са дошли от тази посока и са се отпразили на юг, за да нападнат разбира се сиу-оглаласите. Оттук са тръгнали вчера рано сутринта. Следователно няма защо да се боим от тях. Но затова пък трябва да се пазим от сиусите.

— Защо пък трябва да се пазим от сиусите? — попита Дебелият.

— И това ми издаде мястото, където са лагерували червенокожите. Никъде не се виждат следи от пепел; следователно упсароките не са палили огън. Страхували са се от възможността да бъдат забелязани от сиусите. За съществуването на такава възможност са знаели от собствените си разузнавачи, които се изпращат преди започването на всеки военен поход. От Ретълснейк Маунтенз до упсароките водят два пътя: единият минава покрай реката, а другият близо край планините. Тук, покрай реката, местността е по-открита и по-о пасна, а другият път е по-тежък, но по-сигурен. Убеден съм, че сиусите ще изберат втория път, ако изобщо тръгнат на север. Упсароките не са избрали добре пътя си — много е вероятно, когато стигнат до Ретълснейк Маунтенз, да не заварят там сиусите, защото те ще минат покрай планините на север, за да нападнат беззащитните села на упсароките. Трябва да сме извънредно внимателни до Бигхорн Маунтенз. Всичко това успях да разбера от мястото, където са лагерували индианците. Е, все още ли не знаем нищо?

— Хм м, хмм... наистина има разлика между моите очи и...

Сега той беше прекъснат от Винету, който се беше отдалечил по течението на потока и в този момент се бе завърнал:

— Не е достатъчно само да гледаш, а трябва и да мислиш. Моят брат Четърхенд има право. Намерих мястото, където са стояли конете — били са около двеста. Ако оглаласите са умни, ще минат край

планините. Нека побързаме да стигнем до планините преди да се е стъмнило.

Отново се метнахме на конете и потеглихме, но вече значително по-бързо от преди. Всичко това стана преди обед и ние яздихме почти до свечеряване, когато се натъкнахме на следи от два коня; те водеха от север на юг. Местността наоколо бе осеяна с храсталаци, които не затрудняваха придвижването ни, но не ни позволяваха да огледаме добре околността. Следата беше ясна и не по-стара от 4–5 часа. Нищо друго не можахме да разберем от нея. Нямахме основание да се занимаваме повече с тази диря и се отказахме да я проследим. Тъкмо се канехме да продължим пътя си, когато измежду два храста внезапно изскочи една индианка на кон. Щом ни видя, тя се изплаши, обърна коня си и изчезна. Какво ли можеше да търси сама жена тук? Решихме да узнаем на всяка цена и Винету се понесе веднага след нея. Останалите зачакахме спокойно, защото беше съвсем невъзможно жената да се изплъзне от Винету, вожда на апачите. Само след две минути той се появи, като водеше нейния кон за юздата. Като се доближи до нас, той ме подкани с поглед да я разпитам. Индианката не беше преминала отдавна тридесетте години. Седеше гордо и изправено в седлото си като мъж. Беше облечена спретнато и по лицето ѝ сега не можеше да се открие и следа от страх. Положително беше сама, защото иначе Винету щеше да се държи съвсем иначе. Затова я попитах:

— Какво е накарало моята червенокожа сестра да се отдалечи толкова от своя лагер без никаква закрила? Как е нейното име?

В очите ѝ светна гордост, когато ми отговори:

— Защо моят бял брат говори за закрила? Не може ли да има и жена, която да не се страхува? Виждам трима бледолики и само един червенокож мъж. В погледите ви обаче живее честността и вие не приличате на другите бледолики, които имат на езика си добри думи, но носят в сърцето си омраза и измама; ще ви се доверя. Аз съм Уйноринча Ота, жената на Уамдушка Сапа, Черната Змия, вожда на упсароките.

Уйноринча Ота означава „много жени“ и това ме накара да си направя заключението, че мъжът ѝ я уважава извънредно много. Попитах я:

— Изглежда, че мъжът ти те обича много и затова си тръгнала след него, нали?

Тя се сепна, замисли се за малко и отвърна:

— Защо бледаликият мисли, че мъжът ми не е в своя вигвам и че съм тръгнала след него?

— Защото знам, че е потеглил с воините си, за да нападне сиу-оглала. Минал е отвъд реката, нагоре по течението ѝ. Ако моята червенокожа сестра иска да отиде при него, трябва да знае, че сега язди по погрешен път.

— Истина ли е това?

— Да. Ако продължиш в тази посока, ще се натъкнеш на оглаласите.

Сега изразът на учудване по лицето ѝ се замени от уплаха.

— Нима сиусите са напуснали Ретълснейк Маунтенз? И идват насам?

— Така предполагам.

— Познаваш ли ги? Да не си техен приятел?

— Ние сме приятели на всички червенокожи и белокожи хора. Но сиусите ни мразят. Ще ти кажа нашите имена, за да ни имаш доверие. Този червенокож воин до тебе е Винету, великият вожд на апачите, а аз съм...

— ... Олд Четърхенд? — ме прекъсна тя, — където е Винету, там е и Олд Четърхенд. Кажи, ти ли си този бледалик?

— Да.

— Уф! Вие сте врагове на племето ми! Но не ме е страх от вас, защото Винету и Олд Четърхенд са твърде горди, за да сторят зло на една жена.

— Грещиш. Не сме врагове на упсароките. Желая да живеем в мир с всички хора, а също така и с твоето племе.

— Но преди няколко луни нашите воини ви преследваха чак до Змийската река, за да ви убият.

— Това е вярно. И все пак нищо лошо не им бяхме сторили. Просто се бяха заблудили. Дано ти имаш по-голямо доверие в нас.

Погледът ѝ неспокойно оглеждаше двойната следа пред нея. Известно време тя стоя в нерешителност, но после каза твърдо:

— Добре. Ще ви се доверя, защото мъката ми е голяма. Сама съм и не знам как бих могла да спася децата си. Синовеите ми са в опасност.

— Значи ти не си тръгнала след вожда, а след твоите момчета. И те са в опасност?.

— И то в н ай-голям ата, ако е вярно, че сиу-оглаласите ще минат оттук. Уф! Уф! Моята уста не биваше да споменава тайната на този боен поход, но въпреки това трябва да говоря, ако искам да спася синовете си. Воините на упсароките научиха, че враговете ни се приближават, за да ни нападнат. Уамдушка Сапа изпрати разузнавачи и след завръщането им потегли с два пъти по сто мъже, за да изпревари сиусите. Чух от него, че ще тръгне по пътя, на който се намирам сега.

— Тогава той е променил плана си по време на ездата по някакви съображения. Да не би синовете ти да са тръгнали тайно след баща си?

— Моят прочут бял брат позна.

— На колко години са? Имат ли вече бойни имена?

— Те са едва на 14 и 15 зими, но сърцата им са смели, а душите им копнеят да бъдат приети между воините още отсега. Затова са тръгнали един ден тайно след вождя. Когато се събудих на сутринта, вече ги нямаше. И конете им липсваха. Открих следите им и разбрах намеренията им!

— Защо не изпрати мъже по следата, а си тръгнала сама?

— Защото вождът притежава гнева и неумолимостта на сивата мечка. Никой от нашите воители не би могъл да ги спаси от гнева му, когато научи за своеволието им. Само аз мога да ги спася. Ето защо взех парче месо и скочих на коня си. Непрекъснато съм молила Великия Маниту да настигна синовете си още днес. Сега срещнах Винету и Олд Четърхенд, за да науча, че синовете ми не препускат след баща си, а отиват тъкмо в ръцете на враговете ни. Но може би ще успея да ги предупредя.

След тези думи тя препусна, подгонена от страха си. Разменихме с Винету по един поглед и това бе достатъчно, за да се разберем. Последвахме индианката. След като изравних коня си с нейния, аз й казах:

— Ако предположението ми излезе вярно и синовете ти се срещнат със сиу-оглаласите, ти сама няма да можеш да ги спасиш. Затова се върни в къщи. Ние ще продължим по следата и ще им помогнем.

— Уф! — отвърна тя, — нима искаш от една майка да не направи нищо за спасяването на децата си? Нима Олд Четърхенд не е виждал досега майка, която да обича децата си?

— Добре! Няма да искам от тебе да се върнеш, но те моля да ни оставиш да действаме вместо тебе. Ти няма да можеш да им помогнеш, а само ще ускориш гибелта им.

— Но ако попаднете в ръцете на оглаласите, ще ви убият на кола на мъчението.

— Много често им се е искало да сторят това, но все не са успявали.

— Въпреки това рискувате живота си за две момчета от едно племе, чиито воители искаха да ви убият! Нека моите братя ме оставят и продължат пътя си.

— Няма да те оставим. Децата ти се намират в опасност, а и ти си заплашена от смърт. Ще те придружим.

— Мислиш ли, че все още можем да спасим синовете ми?

— Да. Все още не е сигурно, че ще попаднат в ръцете на сиусите. А дори и да стане това, надявам се, че ще ги освободим.

Докато говорех с индианката, Винету бе застанал начело на групата. Хамердул и Холбърз яздеха зад нас. Чух, как Дебелият каза на Дългия:

— Кой би помислил такова нещо? Отначало се мъчим всячески да избегнем сиусите а сега им отива ме право в устата. Какво ще кажеш за това, Пит Холбърз, стария Куне?

— В такъв случай не се казва нищо, ами се язди с другите.

— Дали се язди с другите или не, е все едно, важното е да не се отделяме от тях. Но я чакай, какво му стана на Винету?

Винету, който яздеше пред всички, спря в този момент внезапно коня си и ни даде знак да сторим същото. После скочи на земята. Последвах примера му и се приближих към него.

Намирахме се на края на обрасла с храсталаци площ, след която започваше неголяма открита прерия. Тя беше широка почти половин английска миля и в противоположния си край граничеше с гора. В началото на гората забелязахме голяма група конници, които тъкмо слизаха от конете си, за да лагеруват на това място. И наистина те правеха това навреме, защото слънцето бе слязло вече твърде ниско над хоризонта и скоро щеше да изчезне съвсем. Видяхме, че нашите предположения се бяха сбъднали. Това бяха сиу-оглаласите. Индианката, Холбърз и Хамердул слязоха също от конете си. Хамердул каза по своя комичен и самонадеян начин:

— Ето ги къде са! Положително има двеста души. Ще ги изплашим, щом почнем да се спъваме в тях. Ще се нахвърлим върху тях, нали, мистър Четърхенд?

— Естествено — отвърнах аз, — нали трябва да измъкнем от тях двете момчета.

Индианката попита бързо:

— Мисли ли моят бял брат, че оглаласите са заловили синовете ми?

— Положително. Те се намират точно на следите от двете ти деца и никога не биха лагерували така спокойно тъкмо на тези следи, ако не бяха заловили онези, които са ги оставили. Оглаласите се чувстват съвсем сигурни и през ум не им минава, че и някой друг би могъл да се движи по тези следи.

— Мисли ли Олд Четърхенд, че ще успеем да освободим пленниците?

— Надявам се! Имай само търпение! Не можем да мръднем оттук преди да се е стъмнило.

Завързахме конете и седнахме на земята. Жената просто не можеше да седи на едно място; местеше се ту насам, ту натам. Това беше съвсем обяснимо. Но ако и по-късно, в решителните мигове, не съумееше да се владее по-добре, то ние не трябваше да я изпускаме из очи. А Хамердул се радваше на очакваното приключение. Потри доволно ръце и каза:

— Надявам се мистър Четърхенд, че този път не сте решили, както обикновено, да предприемете сам изпълнението на този номер. И аз искам да съм с вас. Омръзна ми да бъда зрител.

— По какъв начин ще успеем да ги освободим, зависи единствено от положението, в което се намират пленниците — отвърнах аз.

— Положението съвсем не ме засяга. Дали има или няма положение ми е все едно, достатъчно е само то да е благоприятно. Важното е да освободим двамата млади упсароки. Не си ли на това мнение, Пит Холбърз, старий Куне?

— Хмм, ако ти мислиш така, драги Дик, то аз нямам нищо против — отвърна дългият Пит.

Винету лежеше в тревата и слушаше мълчаливо разговора ни. Неговото мъжествено красиво, бронзово лице оставаше безизразно.

Такъв си беше неговият характер — никога не губеше време в напразни думи, когато всичко зависеше само от бързи и енергични действия. В решителния момент един негов жест имаше много по-голяма стойност и значение, отколкото хиляди думи, изречени от други преди това.

Времето минаваше. Стъмни се. Настана непрогледна нощ. Небето се бе покрило с облаци и само тук-там проблясваше някоя звезда, за да се скрие в следния миг отново. И ето че дойде време да тръгваме. Яхнахме конете и прекосихме прерията, но не по права линия в посока към сиусите, а напротив — доближихме се до гората колкото се може по-далеч от техния лагер, за да не могат да ни чуят, а още по-малко да ни видят. А те се чувстваха съвсем сигурни — за това свидетелстваха и буйните огънове, които бяха запалили. Отново вързахме конете си и аз казах на Хамердул и Холбърз:

— Сега отивам с Винету на разузнаване. Ще оставим тук пушките си, а вие няма да напускате това място в никакъв случай! Ще ни чакате тук!

— А аз няма ли да дойда! — попита Дик недоволен.

— Сега ще си излишен. После ще има вероятно много работа. Преди всичко двамата ще трябва да внимавате, да не би жената да тръгне подир нас. Това би било най-глупавото, което може да се случи.

Запромъквахме се покрай гората и се приближихме до лагера на оглаласите дотолкова, че можехме да различим ясно най-близко до нас насядалите фигури. Сега вече трябваше да се прокрадваме между дърветата. Така успяхме да се приближим незабелязано до индианците. Откъм другата страна бе невъзможно да сторим това, защото там червенокожите бяха оставили конете си в полукръг, а тези животни обикновено издават чрез пръхтене приближаването на всеки бял. Горяха няколко огъня и ние можехме да разгледаме добре почти всички лица. Бяхме любопитни да узнаем кой е предводителят на тези индианци, защото познавахме всички изтъкнати вождове и воители на сиусите. Но тук имаше само млади воители и изключение правеше само един единствен индианец, който бе доста възрастен и имаше право да участва в съвещанията на племето, защото го считаха за умен. Но той не беше вожд. Името му беше Танчан Хонска, Дългото Тяло. Той седеше край един от огньовете заедно с един друг мъж, който привлече силно вниманието ни, защото беше бял. Имаше широкоплещеста

набитата фигура и врат на бик. Грубо изсечените черти на широкото му лице издаваха лукавост и безскрупулност. Нямахме представа кой е той, тъй като никога не бяхме го виждали. До него на земята лежеше торба от сива вълча кожа със завързан отвор, откъдето стърчаха няколко пръчки с дебелината на пръст. Торбата се размърдваше от време навреме — изглежда, че вътре се намираще някакво живо същество. От другата страна на огъня лежаха двамата млади упсароки, които търсехме. Бяха вързани така здраво, че едва ли можеха да си помръднат и малкото пръстче. Сиусите ядяха. Бяха застреляли един бизон и сега се хранеха с леко припеченото му месо.

Фактът, че Дългото тяло и белият седяха сами до един от огньовете ни накара да предположим, че двамата бяха предводителите на индианците. Но по какъв начин този непознат бледолик се бе наел с ролята на водач на индианците към Бигхорн Ривър? Дали кроеше някакво отмъщение към упсароките? Дали оглаласите са били придумани от него с някакви обещания, за да му помогнат при изпълнението на плановете му? Ето какви въпроси се въртяха в главата ми. Сигурно и Винету се питаше същото. Припълзахме към този огън, доколкото ни позволяваше теренът, с надежда да чуем нещо от техния разговор. Скрихме се зад един храст мечо грозде, откъдето можехме да наблюдаваме целия лагер. Предположих, че двамата предводители още не бяха разпитали подробно пленниците, защото едва ли по време на ездата са имали благоприятна възможност за това. Правилността на това предположение бе доказана твърде скоро. Щом белият привърши яденето, изтри ножа в ръкава си и се обърна към Танчан Хонска:

— Вече е време да се позанимаем с изчадията на упсароките. Има ли моят брат нещо против това?

Сиусът изръмжа нещо, което очевидно трябваше да означава „не“, защото белият нареди на един от индианците да разхлаби ремъците на двамата упсароки. После ги изправиха в седнало положение. Белият заговори:

— И така, вие сте синовете на кучето, което се нарича Уамдушка Сапа. Само това успях да науча за вас. Познавате ли ме?

— Да, отвърна по-голямото момче, като го погледна смело в очите. Ти си Фолдър, предишният агент на червенокожите мъже. Но ти ги излъга и затова беше наказан от Белия Баща в Уошингтън. После ти стана конекрадец и убиец. Нашият баща, прославеният вожд на

упсароките, успя да те залови, когато му беше откраднал пет коня. Това се наказва със смърт. Но понеже Уйноринча Ота, нашата майка, се застъпи за тебе от съжаление, баща ми заповяда да те бият и да те изгонят от селото ни.

Сега вече ни стана ясно, кой беше този бял. Твърде много бяхме слушали за небезизвестния индиански агент Фолдър, който така беше лъгал и грабил индианците, че най-сетне властите се видяха принудени да се намесят. Фолдър беше уволнен и изпратен за няколко години в затвора. И така този подлец се намираше сега пред очите ни. Несъмнено беше, че той бе придумал оглаласите да предприемат този поход срещу упсароките, за да си отмъсти преди всичко за получените някога удари. Той се захили срещу момчетата и каза подигравателно:

— Какви малки кучета сте още, а колко силно можете вече да лаеете! Но аз ще ви затворя муцуните. Да, баща ви заповяда да бъда позорно бит. Но още тогава дадох клетва, която бе чута и от небето и от ада. Заклех се да си отмъстя за всеки удар и за всяка капка кръв. Но дяволът ми е свидетел, че никога не съм се надявал да започна отмъщението си така щастливо, да хвана веднага двама упсароки, и то синовете на вожда. Това е голямо щастие и аз ще се покажа достоен за него. Какво търсите в тези местности, плъхове такива? Защо сте се отдалечили толкова много от вашия лагер?

— Все още нямаме имена: Затова се отправихме на път. Да можем двамата в самота да постим и да попитаме Великия Дух, какви трябва да бъдат нашите амулети.

Това беше най-умният отговор, който момчето можеше да измисли. Въпреки младостта си синът на вожда беше умно момче. Той не издаде с нищо, че баща му беше тръгнал на боен поход срещу сиусите. Фолдър имаше непредпазливостта да му повярва напълно. Той се захили:

— Няма нужда да питате Великия Дух; вече знам, какви ще бъдат амулетите ви. Ще ви ги покажа.

Той развърза ремъка на торбата до него и измъкна бавно една от пръчките. За мое учудване видях, че около нея се беше увила една голяма гърмяща змия. Той вдигна нагоре пръчката със змията, чийто език гневно се стрелкаше насам-натам и се засмя отново:

— Това ще бъдат вашите амулети; намират се във вълчата кожа. Когато минавахме през Ретълснейк Маунтенз, се озовахме на едно

място, където изглежда тези зверове имаха митинг; бяха се събрали страшно много на едно място. Понеже баща ви се казва Черната Змия, на мене ми хрумна неочаквано прекрасна идея как да изпълня отмъщението си. Налових половин дузина от тези животинки и ги взех със себе си, за да изпратя Черната Змия, жена му и децата му във Вечните ловни полета с помощта на змийска отрова. Това е великолепно идея, каквато не е имал никой уестмън досега. Затова се радвам, че бяхте толкова любезни да дойдете при мен още днес. Ще завържа младите упсарокски змии заедно с тези гърмящи змии и очите ми ще се наслаждават на смъртоносните ухапвания. Това ще стане утре рано сутринта, а може би предпочитате сега веднага, а?

Той стана и приближи пръчката със змията толкова близо до момчето, че смъртоносното ухапване можеше да последва всяка секунда.

— Стой! Недей! Недей! Заклевам те в името на Великия Дух! Остави ги живи, убий по-добре мен!

Една индианка изскочи от храстите и се хвърли към огъня. Беше Уйноринча Ота. Тревогата за съдбата на нейните деца беше надделяла. Явно бе, че Хамердул и Холбърз не са могли да я задържат. Без да ни забележи, тя също бе станала свидетелка на заплахите на Фолдър. Сега беше коленичила при синовете си, галеше ги и се молеше:

— Пусни ги, развържи ги! Мен вържи със змиите! Нека аз умра вместо тях.

Можете да си представите какъв бе резултатът от внезапното появяване на жената. Сиусите наскачаха и се приближиха. Фолдър, който познаваше индианката добре, извика радостно учуден:

— По дяволите! Това е жената на вождата на упсароките. Казвай веднага, как попадна тук!

— Последвах синовете си, които бяха тръгнали без разрешението ми.

— Придружава ли те някой?

— Сама съм.

— Знае ли мъжът ти къде си?

— Не.

— Къде е конят ти?

— Оставих го сред прерията, щом забелязах огъня и се промъкнах насам.

— Ама че дяволска история. Това може да ни развали целия хубав план. Първо изчезват синовете, а после и жената. Естествено, че Черната Змия ще ги търси. Ако някой съгледвач ни открие преждевременно, всичко отива по дяволите. Трябва да бъдем тройно по-предпазливи. Вържете я!

— Да, вържете ме, но освободете децата ми!

— Жено, да не си полудяла? Идваш тъкмо навреме. Имам шест змии — за всекиго по две. Искам да се наслаждавам на радостта ти при гледката, как твоите хлапета ще се гърчат заедно с гърмящите змии. И така, вържете я! След това ще продължа да я разпитвам.

Той постави пръчката със змията отново в торбата.

— Моят бял брат ще ми разреши да изпратя съгледвачи — обади се Танчан Хонска.

— Защо? В каква посока?

— Жената може да ни е излъгала, като каза, че е сама. Трябва да претърсим гората и околността на лагера.

— Да, наистина че трябва да сторим това. Би било много глупаво, ако се наложи да се махаме веднага оттук, защото наблизко има едно място, което е най-удобното за изпълнение на моите намерения. Знам къде се намира една широка и дълбока яма, която служи на ловците като временен склад за кожи. Участвах в издълбаването ѝ. Смятам там да оставя тримата червенокожи със змиите. И така — търсете!

За мене и за Винету беше вече крайно време да се отдалечим. Най-напред се отправихме навътре в гората, а след като изминахме известно разстояние, се затичахме към мястото, където Холбърз и Хамердул ни очакваха. Двамата ни посрещнаха силно смутени, защото мислеха, че ще получат укори от нас.

— Не сме виновни — започна да ни уверява Дебелият. — Жената нито ни попита, нито изобщо каза нещо. Просто изведнъж скочи и изчезна. Не я ли видяхте? Сигурно ви е последвала.

— Видяхме я. Плениха я. Мятайте се на конете! Трябва да изчезваме.

С нас взехме и коня на индианката. Сиусите знаеха от нея, че го е оставила сред прерията. Оттам конят можеше лесно да отиде нанякъде и изчезването му не би им дало основание за безпокойство. След около половин миля спряхме отново, защото бяхме сигурни, че сиусите не

ще търсят на такова разстояние. След като се бяхме разположили удобно, попитах апача:

— Кога ще отидем пак?

— В полунощ — отвърна той.

— И аз мисля така. Трябва да почакаме, докато заспят всички.

Винету помълча малко и после каза с въздишка:

— Уф! И този бледолик е... християнин! Всеки индианец е по-добър човек от него. Нека моят бял брат не ми отговаря. Не искам да приказваме повече за това!

Колко прав беше Винету!...

Разказах накратко на Хамердул и Холбърз какво бяхме подслушали. Щом свърших, Дик каза:

— Ето ти на, пак същото — жените винаги развалят нещата! Ама аз и затова не съм се оженил и никога няма да направя тази грешка. Какво ще кажеш по този въпрос, Пит, старий Куне?

— Това си е твоя работа — отвърна, както винаги, кратко той и се разсмя.

— Дали си е моя или не, е все едно. Важното е, че никога няма да се ожения! Какво спечели тя сега от цялата работа? Спаси ли децата си? Да те вържат заедно с гърмящи змии! Втриса ме! Но няма да го допуснем, ако ще да ни струва и живота. И тъй, мистър Четърхенд, по какъв начин ще ги освободим?

— Ще измислим нещо, когато отидем там — отвърнах аз. — А сега да спим, защото през нощта едва ли ще имаме спокойствие.

[1] Уел — (англ.) добре, вярно, така да бъде. Б. пр. ↑

2. В ЯМАТА ЗА КОЖИ

Опитахме се да поспим, но не можахме и щом настъпи полунощ, отново се отправихме към лагера на сиусите. Пълзахме с най-голямата възможна предпазливост, но за наша изненада скоро разбрахме, че всичко е било напразно, защото... там нямаше никой. Къде ли бяха отишли индианците? Там където бяха горели огньовете, по земята се търкаляха обгорени клони. Запалихме отново два от тях, за да ги използваме като факли и да потърсим оставените от сиусите следи. Скоро разбрахме, че те бяха продължили бойния си поход през прерията.

— Уф! — каза Винету, — жената в страха си сигурно е издала, че се намираме наблизко. Заплашила е сиусите с нас и е казала, че ще освободим децата ѝ. И те са тръгнали веднага, за да не се осуети нападението им над упсароките. Да ги последваме бързо. Няма значение, че не можем да виждаме следата, защото знаем посоката. Щом се съмне, отново ще намерим дирите им.

Нямах нищо против. Качихме се на конете си, за да препуснем бързо по пътя, по който бяхме дошли. Пътят не ни създаваше особени трудности, въпреки че беше тъмно, тъй като ни беше познат.

Можехме да яздим по-бързо от сиусите, защото местността им беше чужда. И понеже бяха тръгнали вероятно малко преди нас, ние се надявахме, че ще ги настигнем скоро. Не след дълго се озовахме на мястото, където бяхме срещнали индианката. Оттук нататък местността ставаше непозната и за нас. Но след два часа небето започна да просветлява и ние можехме да препуснем в галоп. Малко след това вече беше възможно да потърсим и следата. Хамердул и Холбърз продължиха направо, аз завих малко надясно, а Винету — наляво. Не можех да открия нищо, но като се присъединих към останалите, разбрах, че Винету бе намерил следите им. Тръгнахме по тях най-предпазливо, защото бяха оставени най-много преди четвърт час. Местността бе планинска. След като прекосихме една гора,

излязохме на сравнително равно място, което бе съвсем открито пред нас, а в дясно бе осеяно с храсталаци. Тук пред нас забелязахме сиусите, които, яздейки един след друг, се приближаваха към стръмнина, обрасла с единични дървета с широки корони. По тази стръмнина минаваше нещо като естествена просека — тясна ивица, по която не растяха дървета. Сиусите се насочиха към нея. Докато брояхме войните, забелязахме две неща — първото, което беше добре дошло за нас беше, че двамата предводители яздеха сами, а второто, което ни изненада неприятно, беше, че жената и синовете ѝ липсваха.

— Сиусите не са ги взели със себе си, а са ги хвърлили в склада за кожи заедно със змиите. Трябва веднага да се връщаме! — извиках аз. — Но тъй като не знам къде се намира тази яма, ще попитаме Фолдър. Ще го пленим заедно с Танчан Хонска. Трябва да ги изпреварим горе на височината. В галоп надясно зад храстите, за да не ни забележат!

Винету се понесе на коня си преди да бях довършил изречението си и ние го последвахме. Когато достигнахме подножието на хълма, се убедихме, че сиусите яздеха все още през откритата равнина. Скочихме от конете, оставихме ги заедно с пушките на Хамердул и Холбърз да ги пазят и се заизкачвахме бързо. Преодоляхме приблизително половината височина и завихме наляво, малко косо към просеката. Когато я достигнахме, видяхме, че индианците минават тъкмо през нея. Скрихме се зад една скала, висока колкото човешки ръст. След малко видяхме да се задават и двамата предводители. Винету прошепна:

— Ти бледоликия, аз индианеца!

Щом отминаха малко, ние изскочихме безшумно и с едно засилване се намерихме зад тях на конете им. Хващайки ги с едната ръка за гърлото и нанасяйки им няколко удара с другата по слепоочието, успяхме да ги смъкнем от конете. И двамата бяха в безсъзнание. След това с помощта на ласата ги вързахме за конете им като чували, хванахме животните за юздите и ги поведохме надолу по склона. Всичко това се разигра толкова бързо, че бяха изминали само петнадесетина минути, когато се намерихме отново при спътниците си. Тръгнахме обратно. Скоро забелязахме, че пленниците дойдоха в съзнание. Танчан Хонска ни позна веднага. Фолдър се опита да ни обсипе с ругатни, но аз му показах револвера си и му кряснах:

— Мълчи, негоднико, иначе ще те застрелям! От тебе искаме изчезналата индианка и синовете ѝ; ще ни покажеш старата яма, където си ги пхнал. Ако змиите са им причинили и най-малкото зло-, тогава днешният ден е последният ден от живота ти, кълна ти се! Името ми е Олд Четърхенд!

— Яма... змии...? — попита той, като се мъчеше да се измъкне по някакъв начин.

— Мълчи, иначе ще получиш куршум! Сега ще седнете на конете си и ще ви вържем. Ездата продължава. Ако някой от вас направи опит за съпротива, ще бъде труп само секунда по-късно!

Дори и да не бяха тези заплахи, те пак щяха да се подчинят безропотно, защото виждаха как ги гледа апачът. Завързахме ги седнали за конете им и продължихме пътя си.

Избягвахме да яздим пак по същия път, по който бяхме дошли, за да утешним колкото можехме преследването ни от страна на сиусите. Беше несъмнено, че щяха да ни преследват, щом забележеха отсъствието на Фолдър и Дългото Тяло. Но пък това забавяше похода им срещу упсароките, а може би го правеше и съвсем невъзможен.

Напредвахме бързо. Към осем часа сутринта пред нас отново видяхме нощния лагер на сиусите. Тогава подканих Фолдър да ни каже къде се намират майката и децата ѝ, но той се захили подигравателно и грубо и ми каза:

— Никога досега не съм ви виждал, но съм слушал много за Винету и Олд Четърхенд и знам, че те не съдят и не наказват, преди да имат в ръцете си стопроцентови доказателства. И така, не ме е страх от вас, защото съм напълно невинен. Нищо не знам за никаква жена, а още по-малко за децата ѝ.

— Добре. Но едно признание би ти помогнало само. Сега вече не се надявай на никаква милост. Вчера се бяхме скрили ей зад онзи храст и видяхме и чухме всичко. Сигурни сме, че ще намерим пленниците. Няма ли поне Танчан Хонска да бъде искрен?

Сиусът, към когото беше отправен този въпрос, поклати глава и отговори гордо:

— Танчан Хонска не воюва с жени и деца. Той няма какво да каже.

— Уел. Тогава ще търсим.

Естествено беше, че оттук до ямата водеха следи. През нощта не можахме да ги забележим, но сега бе достатъчен един поглед, за да открием следите, които отначало водеха покрай гората, а после изчезваха сред гъсталака. Различавах се дирите от два коня и от човешки стъпки. Двама от сиусите бяха останали тук да пазят при ямата до завръщането на цялата група. Тъкмо си мислех, че ще трябва да сме предпазливи заради тези двама индианци, когато забелязах иззад едно дърво да стърчи върхът на индиански мокасин. С един скок се озовах до дървото и видях пред себе си по-голямото момче на Уйноринча Ота с нож в ръката. То ме гледаше със съмнение и колебание.

— Аз съм Олд Четърхенд, а тук е и Винету, вождът на апачите. Къде са майка ти и брат ти?

— У ф! — извика то с облекчение, — Винету и Олд Четърхенд! Моята майка ми каза, че искате да ни спасите, но тя ще умре, защото змиите я ухапаха. Тръгнал съм да търся билки, защото малкото, които намерихме, трябва да бъдат сменени.

В очите му забелязахме сълзи. — Води ни! — подканих го аз. — Може би ще успеем да ѝ помогнем.

— Не, тя ще умре. Цялото ѝ тяло трепери, а понякога размахва ръце. От време на време лежи като умряла, после се съвзема и започва да се моли. Навсякъде, където е ухапана, местата са подути и почернели. Ще умре. Но аз ще отмъстя за нея! Елате!

Изминахме около двеста крачки, после завихме край малка група дървета и се намерихме пред ямата. Тя бе дълбока около два метра и половина, а дължината и ширината ѝ възлизаха на почти два метра. Отвътре беше облицована с кръгли дървесни трупи, които предпазваха стените ѝ от срутване и не позволяваха проникването на влага. Капакът ѝ, който бе изработен също от дървен материал и покрит с мъх, бе поставен настрани. Ловците и траперите крият обикновено събраните кожи в подобни ями, докато успеят да ги пласират. Наблизо видяхме завързани два коня, до тях бяха облежани две пушки, а на два отчупени клона висяха ... два пресни кървави скалпа.

— Откъде са тези скалпове — попитах учудено.

— Принадлежаха на двамата сиуси, които ни пазеха. После ще разкажа всичко на Олд Четърхенд и Винету — отвърна младият

индианец и в очите му проблясна гордост, — но сега моля двамата прочути воители да видят майка ми.

Като погледнахме в ямата, видяхме най-напред млада, скоро прекършена ела, която служеше на момчетата като стълба. Долу лежеше индианката и гърчове затрудняваха дишането ѝ. До нея седеше по-малкият ѝ син. Беше сложил главата ѝ в скута си и плачеше. В противоположния ъгъл лежаха разхвърляни няколко ремъка и ... телата на три големи гърмящи змии. Животните бяха мъртви. Винету и аз скочихме долу. Първата ни работа беше да разгледаме змиите. И трите бяха удушени. Телата им бяха дълги почти два метра, а кожата им близо до главите имаше множество малки дупчици, като че ли направени с игла. Човек трябваше да се взре много внимателно, за да ги забележи. Кимнах с облекчение на апача и той ми отговори с радостна усмивка. Както ставаше често, ние се разбрахме без думи. След това насочихме вниманието си към жената. Гърчовете ѝ бяха отслабнали и сега лежеше на земята в безсъзнание. Краката ѝ до колената, ръцете и особено по китките и дланите, бяха осеяни с ухапванията на змиите. Ухапаните места се бяха подули и посинели, а не бяха почернели, както беше казал синът ѝ. Не биваше да я оставяме по-дълго време в ямата. С помощта на Хамердул и Холбърз я изнесохме навън, а след това излязохме и ние. Фолдър и Танчан Хонска лежаха вързани наблизо. Обърнах се към Фолдър:

— Негоднико, видя ли, че изобщо нямахме нужда от признанието ти? Къде са другите три змии?

— Сиусите ги взеха със себе си в кожена торба — отвърна той.

— Приготвил си ги за вождата на упсароките, но сметките ти ще излязат криви. И жената няма да умре, въпреки че е изпохапана, защото отровните жлези на змиите са били изпразнени. Докато са стояли в тясната торба, те са се изпохапали една друга — лесно може да се забележи по кожата им. Затова и отровата им се е била свършила. Това естествено не облекчава положението ти, защото въпреки всичко към тебе ще се отнесем като към убиец.

— А какво ти влиза в работата, какви сметки за уреждане имам с червенокожите? Да не би да искаш да играеш ролята на мой съдия? Протестирам! Настоявам да ме пуснете на свобода!

— Ще почакаш, момчето ми! Не след дълго ще бъдеш радостен, ако се смилим ние да ти бъдем съдиите.

— Я не си въобразявай! По скоро ще умра, отколкото да се подчиня на присъдата ти.

— Добре, помни си думите! Нямам повече работа с тебе.

Понеже индианката беше все още в безсъзнание, двете момчета можеха да ни разкажат какво се бе случило, след като се бяхме оттеглили от лагера на оглаласите. Чухме приблизително следното: Уйноринча Ота се молела непрекъснато да пощадят живота на децата ѝ, но напразно. Заплашвала с отмъщението на мъжа си, но след като думите ѝ предизвикали само подигравателния смях на Фолдър, тя извършила в отчаянието си голяма непредпазливост, като казала, че се намираме наблизко. Въздействието от тази новина се забелязало бързо, но за съжаление не в желаната от нея насока. Веднага я завели при ямата заедно с децата ѝ и при светлината на запалени главни ги хвърлили вътре заедно с три от гърмящите змии. И на тримата били вързани ръцете и краката. След това Фолдър тръгнал веднага с оглаласите, понеже се страхувал от нас. Имал намерение да ограби упсароките, да убие колкото може повече от тях и да домъкне вожда им жив до ямата, където го очаквала същата участ, като жена му и децата му. Ето защо оставил край ямата и два поста. Тези двама индианци обаче се страхували да не бъдат открити от нас и щом настъпил денят, се отдалечили, за да търсят следите ни.

Междувременно в ямата се разиграла сцена, която може да бъде пример за най-всеотдайна и пожертвувателна майчина любов. Момчетата се били свили в един ъгъл и от страх пред змиите не смеели да се помръднат. Но майката, за да спаси децата си от страшната смърт, прегризала със зъби ремъка, който стягал ръцете ѝ, и когато почувствала ръцете си свободни, започнала пипнешком да търси змиите в тъмнината, за да ги обезвреди. Естествено че това можело да стане само като ги удуши една по една. За нея нямало абсолютно никакво значение, че тя самата била ухапана много пъти. След като и третата змия била мъртва, тя успяла с голяма мъка да развърже ремъците на децата си и се строполила в гърчове на земята. Малко след това се съмнало. Тъй като не се показвал никой от пазачите им, едното от момчетата се покачило на раменете на другото, измъкнало се навън и донесло споменатата ела, с помощта на която и брат му можал да излезе горе. Едва успели да сторят това и забелязали, че един от постове се връща. Двамата се скрили. Индианецът вързал коня си,

оставил пушката си и се отправил към ямата, за да погледне вътре. Но като видял само жената, той се обърнал уплашено. Междувременно един от братята изтичал до дървото, взел пушката, прицелил се и застрелял сиуса. Извадил неговия нож и му взел скалпа. Трупата скрили настрани в храстите. Не след дълго дошъл и другият сиус, но и той бил застрелян и скалпиран от по-малкия брат. Сега двамата били господари на положението и се погрижили за майка си. Единият слязъл при нея, а другият отишъл да търси змийска билка. След като всяко от момчетата се сдобило със скалп, това им гарантирало не само че няма да бъдат наказани от баща си, но им осигурявало и влизането в редиците на младите воители. Те се гордееха много с подвига си — лицата им сияеха от радост.

Сега, след като бяхме научили най-важното, трябваше преди всичко да намерим нова змийска билка за индианката и да се подготвим за завръщането на сиусите. Докато аз и Винету търсехме билки, изведнъж апачът извика „уф“ и се скри зад дърветата. Бързо го последвах. Една голяма група конници идваше точно към нас. След като се приближиха достатъчно, за да можем да различим бойните им цветове, Винету каза:

— Това е Уамдушка Сапа със своите упсароки. Да си направим шега и да им позволим да ни обкръжат!

Излязохме иззад дърветата. Щом ни видяха, упсароките нададоха бойния си вик, долетяха като вихрушка и ни заобиколиха.

— Уф! Уф! — извика Черната Змия — Олд Четърхенд и Винету! Хванете тези кучета, за да украсят кола на мъчението!

Винету седна на земята, заби ножа си до дръжката в тревата и каза:

— Тук седи Винету, вождът на апачите. Той заравя ножа на войната в земята: да бъде мир!

Аз седнах до него и като посочих с ръка, казах:

— Вождът на упсароките иска да залови сиу-оглаласите, но се е бил отправил по погрешен път за Ретълснейк Маунтенз и се е върнал обратно, защото е открил следите на сиусите, които са тръгнали към неговите ловни полета. Тези следи са го довели дотук. Но ние ще му предадем предводителите на сиусите като негови пленници. Ако Черната Змия няма нищо против, нека продължи по същата следа, която завива наляво в гората!

— Уф! — извика той, — това е само някакво предателство!

— Предатели ли са Винету и Олд Четърхенд? Може ли да докажеш, че сме излъгали поне един път? Ето, ние седим на това място, а двеста упсароки са ни заобиколили. Нека ни убият, ако се окаже, че сме искали да те измамим! По тези следи ще откриеш не само онова, което ти казах, а и още много други неща.

— Уф! — ще направя, каквото ми казваш, но тежко ви, ако думите ти се окажат лъжливи! Към вас ще бъдат насочени два пъти по сто пушки, докато се завърна.

Той слезе от коня си и се отправи по следата. Беше твърде смел и горд, за да вземе още хора със себе си. Но неговите индианци държаха пушките си така, че ние удобно надничаме в дулата им. Разбира се, че не бяхме никак загрижени, защото изходът от цялата работа ни беше предварително известен. Изминаха двадесетина минути. Вождът се върна. Един знак от него беше достатъчен и индианците прибраха пушките си. Той се приближи към нас с думите:

— Моите братя имат право, нека бъде мир! Считаме Винету и Олд Четърхенд за наши врагове, но те доказаха, че са наши братя. Рискували са живота си за моята жена и моите синове. Ще изпушим заедно лулата на мира.

— Само че не сега, а по-късно — прекъснах го аз, — защото сиу-оглаласите могат да се появят всеки миг. Не трябва да ви виждат тук. Нека воините ти се скрият в гората; тогава победата ти е сигурна.

— Уф! Ти мислиш, че ще се върнат?

— Да. Бъди разумен и последвай съвета ми! Индианците се оттеглиха заедно с конете си в гората, а ние отидохме с него при жена му, към която той се отнасяше с много голямо уважение. Зарадвана от това, че го вижда при себе си и че не ѝ отправя никакви упреци, скоро жената се почувства значително по-добре и болките ѝ почти изчезнаха. Като научи, че предстои кървава битка, тя замоли мъжа си да не допусне това кръвопролитие, а да се задоволи, че е предотвратил нападението над собствения си лагер. Разбира се, че Винету и аз я подкрепихме в нейните усилия. Изложихме му всички доводи, които говореха в полза на нашите миролюбиви намерения и скоро успяхме да го склоним. Той се задоволи с Фолдър, за когото смъртното наказание бе неизбежно, както и с важното за него обстоятелство, че

синовете му се бяха сдобили със скалпове и това ги нареждаше между воините, въпреки тяхната младост.

Когато Танчан Хонска разбра, че няма да умре на кола на мъчението и че е свободен, отначало съвсем не можеше да повярва. Той знаеше, колко упсароки са скрити зад дърветата, познаваше качествата на моята карабина „Хенри“ и на Сребърната пушка на Винету. Въпреки всичко ние се отказвахме от сигурна плячка. Това надхвърляше неговите разбирания, но затова пък с толкова по-голяма готовност се съгласи да убеди воините си да се оттеглят веднага от тази местност.

И ето че току-що се бяхме разбрали с него и сиусите се появиха на другия край на прерията. Не им попречихме да се приближат значително до нас. Тогава Дългото Тяло се отправи към тях. Те се стъписаха и спряха. Когато той стигна до тях, те образуваха около него кръг. Изглежда, че не бяха очаквали да чуят това, което им съобщи. Видяхме, че всички се развълнуваха и възбудиха.

— Не могат да се примирят с новото политическо положение — изсмя се Дик. — Изглежда Дългото Тяло няма дар слово. Пит, струва ми се, че трябваше да изпратим тебе. Не си ли на това мнение, старий Куне?

— Стига плоски вицове — отвърна Дългият. — Знаеш много добре, че не съм добър оратор.

— Дали си добър оратор или не, ми е все едно; но известно е, че за най-добри оратори минават онези, които не обелват нито дума.

Изглежда, че индианците се бяха вече успокоили. Танчан Хонска се приближи към нас и ни съобщи:

— Моите воини не биха се съгласили с това решение, ако упсароките бяха сами. Но понеже познават омагьосаната пушка на Олд Четърхенд, решиха да тръгнат веднага и да не се връщат повече. Мога ли да си взема коня?

— Да — кимна Уамдушка Сапа. — Но знай, че ще изпратя след вас съгледвачи, които ще ви наблюдават. Ако разбере от тях, че не сте удържали на думата си, ще събере над пет пъти по сто воини и ще ви унищожа.

Сиусът направи едно движение, което можеше да означава както съгласие, така също и подигравка и се отправи към коня си. Скоро след това го видяхме да изчезва с воините си зад гората.

Никой не беше така смаян от това развитие на нещата, както Фолдър. Той се беше надявал, че ще се стигне до битка, която ще му върне свободата. Щом научи, че няма на какво повече да разчита и че смъртта му на кола на мъчението е вече решена, той ме извика при себе си и ми каза:

— Сър, не можете да допуснете тези червенокожи да убият без всякакво право един бял, един християнин!

— Християнин ли? Я по-добре не произнасяй тази дума! Нима постъпи християнски, като злоупотреби с храната и облеклото на хиляди гладуващи и мръзнещи индианци? А когато те протестираха срещу тази потресаваща измама, ти нареди просто да ги надупчат с куршуми. Какво ли представляваше краткотрайният затвор за тези престъпления?! Абсолютно нищо! После Уамдушка С а па ти подари живота, на тебе, конекрадеца, а ударите които си получил, са били само милост. Няма какво да говорим повече. Един толкова кръвожаден, безчувствен и безсъвестен престъпник като тебе не може да очаква снизхождение.

След тези мои думи от устата му изригнаха такива ругатни и клетви, че ме побиха тръпки и изпитах отвращение. Обърнах му гръб и го предоставих на съдбата му.

Ако преди, когато бяхме сами, можех да се грижа за жената без страх, че бих могъл да увредя воинската си чест, сега вече положението беше друго. Сега тя не беше вече под наша закрила и можех да изразя съчувствието си към нея само като попитах за състоянието ѝ. Вождът ми отговори:

— Сега лежи спокойно и спи. Сигурен съм, че скоро ще оздравее; ние познаваме растителни сокове, които прогонват от тялото змийската отрова заедно с лошите ѝ последици. Щом стигнем нашите вигвами, моят бял брат ще я види пак пъргава като антилопа.

— Искаш да кажеш, че ще дойдем заедно с вас?

— Уф! А нима няма да дойдете? Това би било позор за доброто име на упсароките. Нима трябва другите да кажат, че Винету и Олд Четърхенд презират нашето гостоприемство?

Той имаше право и когато попитах апача, Винету се съгласи веднага да изпълним желанието на вождя. Лулата на мира бе изпушена най-тържествено. По-малко тържествено беше погребването на двамата сиуси. За гроб им послужи ямата, където трябваше да умрат и

изгният техните жертви. После всички се приготвиха за тръгване. Завръщането трябваше да се ускори заради болната. За нея направихме носилка и я завързахме за два коня. Когато тръгвахме, веселият Хамердул каза на дългия си приятел:

— Вчера по обед все още полагахме всички усилия да не бъдем забелязани нито от упсароките, нито от сиу-оглаласите, а днес...? Едните пратихме в запаса без всякакво насилие, а с другите станахме толкова големи приятели, че сега тръгваме с тях, за да се запознаем с готварското им изкуство. Така се менят времената! Какво ще кажеш за това, Пит Холбърз, старий Куне?

— Нищо няма да кажа, а само ще се запознавам — отвърна Дългият. — Говоренето е сребро, а яденето е злато!

— Дали са сребро или злато, ми е все едно. И двете ми харесват.

Когато стигнахме до вигвамите на упсароките, те направиха всичко възможно, за да ни докажат, че намеренията им след изпушването на лулата на мира са напълно честни. Единственото събитие, в което не взехме участие, беше ликвидирането на Фолдър на кола на мъчението. Един от най-големите врагове на индианците заплати за престъпните си дела.

След няколко дни Уйноринча Ота можеше вече да излиза от палатката си, а след седмица бе вече напълно здрава. Индианците бяха одрали кожата на трите змии които беше удушила. Жената на вождата искаше да си ги запази като спомен за онази страшна нощ.

Когато след години посетих отново упсароките, забелязах, че тя беше вплела кожата на трите змии като украшение в дългите си коси. И днес още, след толкова дълго време, когато някъде стане дума за майчината любов, аз си спомням за Уйноринча Ота, индианката от племето на упсароките.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.